

Bogſtaven i Loven kan — det negter jeg ikke — give en Mand, ſelv en Jurift, en vis Berettigelse til at gjøre denne Fortolkning gjældende, og jeg har ſet mange Fortolkninger af Jurifter, ſom jeg i logiſt Henſeende ikke har nær den Agtelse ſom for den Antagelse, hvortil vedkommende Jurift her er kommen. Det er Et. Dernæſt begrundet jeg det ſaaledes: Hans Paastand om, at han har fulgt denne Regel i 20 Aar — jeg tænker, den ærede Ordfører hører paa mig, thi ellers vil jeg høre op ſaa længe (Ordføreren: Jeg er fuldstændig med). Ja, jeg ſætter megen Pris paa, at den ærede Ordfører kan imødegaa mig, for at vi kan ſaae det Punkt drøftet her, hvor det jo netop ſkal drøftes; thi Naturen af en ſaadan Sag er, at den ikke kan drøftes i Krogene eller paa Gaden eller i Alviſerne, men dens Plads er her. Jeg ſiger alſaa, at jeg grunder det andet Punkt paa, at Mandens Paastand, at han har fulgt ſin omhandlede Theori i 20 Aar, ikke foreligger afkræftet efter de paagjældende Vidnesbyrd. Det eneſte Vidne, der er optraadt poſitivt (Afbyrdelse af Ordføreren) — Paastanden er ikke afkræftet (Ordføreren: Men heller ikke bekræftet!) — det er ikke nogen Underfundighed, naar jeg bruger dette Udtryk „ikke afkræftet i den paagjældende Klage“, og naar jeg udtaler mig ſaa beſtemt, ſaa poſitivt, gjør jeg det under den Forudsætning, at jeg har det meſt opmærſomme Øre hos den ærede Ordfører, og kan vente denne ærede, ſkarpsindige Mandſ Smødegaaeſe bagefter. Et Vidne har udtalt, at han har været Medlem af Valgbeſtyrelſen i 20 Aar, og ſkjøndt han ikke har været poſitivt Vidne til, at Formanden har anlagt ſig denne paastaede Regel for Valghandlingen, ſiger han dog, at der efter hans Erindring ikke er forekommet Noget, ſom ſtrider mod denne Regel, og Andre have aldeles ikke udtalt ſig derom. Der er et Tilfælde til, Tilfældet i 1876, og jeg er da uentig med den ærede Ordfører i, hvad han uddrog deraf, og hans Forklaring, ſom ikke er ganſke nøjagtig. I 1876 hændte den den Gang valgte, men nu ſaldne Kandidat ſig for at bede om Ordet i Fiſkeriſagen. Det blev ham negtet, og ſiges med den Tilføjeſe: „Saa blive vi aldrig færdige“; men da ſaa vedkommende Kandidat paany indtrængende bad om Ordet, ſvarede Formanden: „Ja, for en ganſke kort Bemærkning“, hvilket i Klageforhøret er blevet til en „kort Bemærkning“, hvad jo ikke gjør Noget til Sagen, og nu ſiger Formanden: „I denne Undtagelse fra Reglen, at der blev givet Ordet for en kort Bemærkning, ſom ikke gav Anledning til noget frit Foredrag under Interpellationen, ligger ikke en Fravigeſe, men en Bekræftelse af Reglen“, og heri er jeg entig med den ærede Formand. Denne Undtagelse bekræfter Reglen; den afkræfter den ikke. Det er det tredje Beviſ. — Med Henſyn til Formandens Stilling kommer jeg til at udtale mig under det femte

Punkt, men jeg ſkal dog tillade mig at ſige, at der foreligger Beviſ for, at der ikke af den ſaldne Kandidat er forlangt Ordet for at ſvare paa Angreb imod ham ſelv eller hans Parti, og derfor erklærer jeg, at den Sigteſe, at Formanden har misbrugt ſin Stilling for at forhindre den ſaldne Kandidat fra at ſvare ſig og ſit Parti, er urigtig. Jeg ſiger alſaa, at den vedkommende Formand i den Henſeende har handlet i god Tro, og naar han udtrykkelig har fremhævet og begrundet dette, ſaa forſtaar jeg ikke den ellers ſaa godtroende Ordførers Miſtanke, ſom, endſkjøndt der foreligger Fakta og Beviſer, bilagte med en frivillig gjentagen aaben Forklaring af hele Stillingen, deſuagtet ſiger, at han ikke tror den enkelte Mand. Den ærede Ordfører ſtiller ſig ſaa frem for mig ſom den, der er ſaa færdeles tilbidsfuld i Sammenſigning med dette meget miſtænksomme Mindretal, ſom jeg udgjør. Med Henſyn til dette Punkt under Nr. 2 ſiger jeg alſaa, at, derſom jeg ikke med Rette efter de foreliggende Aktykker havde denne Opfattelse af en Mand, ſom jeg ikke kjender, og ſom jeg i alt Fald i politiſt Henſeende aldeles Intet har tilfælles med, og derſom jeg dernæſt ikke havde den Opfattelse, at han havde ſtillet ſig upartiſt under Valghandlingen, ſaa vilde min Konklusion have lydt anderledes. Jeg opfordrer den ærede Ordfører til at afkræfte dette. Dernæſt kommer jeg til det tredje Punkt: „at der i den valgte Kandidats Forhold Intet er at paalægge“. Den ærede Ordfører syntes at ville give dette Punkt det Sving, at jeg vilde give en almindelig Atteſt for den valgte Kandidat. Jeg troede ellers, at den almindelige Forſtaaelse var den, at jeg holder mig til Forholdet paa Valgtribunen; det er der, det hører hen. Naar den ærede Ordfører dernæſt ſpurgte: hvorfra jeg vidſte dette, ſaa ſkal jeg ſige, at det veed jeg af ſantlige de foreliggende Aktykker, ſom bære Vidnesbyrd om, at den valgte Kandidat har holdt ſig til Ordenen. Der ſtaaer ikke engang, at han har afbrudt ſin Modkandidat, hvilket ellers af den ærede Ordfører bemærkes om en Anden. Der fortælles aldeles Intet, ſom vi i den Henſeende kunne lægge den valgte Kandidat til Laſt, og det er for mig et Moment i denne Sag til Bedømmelse af, hvorvidt der har foreligget Vidnesbyrd om, at der har været Chiſanrier eller andet Deſlige, hvormed den valgte Kandidat har ſtaaet i Forbindelse. Den valgte Kandidat har beſvaret eet eller to Spørgſmaal, ſaaledes at Ingen, hvilket Parti han end tilhører, vilde kunne beklage ſig derover paa en Valgtribune. Lad os ikke give os til at referere Partiudtalelſer for hinanden her i Salen angaaende Valg. Selv om det paagjældende Stykke i „Nationaltidenden“ var rigtigt Ord til Andet, ſaa har det jo Intet at betyde paa en Valgtribune. Jeg har hørt langt grueligere Ting blive udtalt paa en Valgtribune om det Parti, hvortil jeg har hørt i flere Aar,